

DADZIS

1977 17

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT

© LKP CK Izdevniecība,
«Dadzis», 1977.

Nr

— Paldies, es tik
ar filtru.

Mūsu dzejnieki

Ir mūsu senči mīlējuši jokus,
Jo uzvārdos tie paņēmuši kokus.

Starp dzejniekiem un tiem, kas raksta lugas,
Ir arī sastopamas koku sugas.

Lai dzīve ritētu kā vilciens sliedēs,
Pie rakstāmgalda nomodā ir Priede.

Iet filozofi, saīriņi šķērsām,
Stāvē ilgās taisna baltā līga Bērza.

Līdz kokam īsti izaudzis nav Krūklis,
Krāj dziesmu tekstiem iespaidus kā sūklis.

Ir Elksne mums un arī Melnalksnis,
Kā sveicienu nes dzeju dēlnā šis.

Mēs enerģisku redzam Liepiņu:
Preļ pipmaņām un rīmām — liepiņu.

ILGA BĒRZA

Zaudējums

Ak, kā traucu,
Rikšiem braucu,
Kā ar vēju
Pakaļ skrēju!
Nepaspēju, —
Nokavēju.

Pazaudēta
Atkal viena...
...vakardiena.

— CIK MAINĀS JŪS ŠOGAD STRĀDĀJAT!
— KAS TO VAR SASKAITĪT!... PIE MUMS KADRI MAINĀS NE PA GADIEM, BET PA D
NĀM...

E. O.

KOLHOZNIEKA JEZUPA SARAKSTĪŠANĀS AR «LAUKSAIMNIECĪBAS TEHNIKAS» MEISTARU KAZIMIRU

«Pirmdien.

Sveiks, Kazimir!

Kur Tu biji paslēpies? Zvanīju Tev visu
sestdienu un svētdienu. Brauc palīgā! Zoo-
tehniks lamājas: mūsu liellopu fermā esot
ļoti zems darba ražīgums.

Tavs Jezups.»

«Sveiks, Jezup!

Sestdienās un svētdienās mans telefons
darbojas pašvaki. Varbūt tāpēc es Tavu zva-
nu nedzirdēju. Aizbraukt nevaru. Pirmdienās
pie mums ir liela spriešana: cenšamies izdi-
bināt, kāpēc rajona liellopu fermās ir zems
darba ražīgums.

Tavs Kazimirs.»

«Otrdien.

Sveiks, Kazimir!

Brauc palīgā! Darba ražīgums tiešām ir
zems, jo ļoti maz izmantojam mehanizāciju.

Tavs Jezups.»

«Sveiks, Jezup!

Pagaidām aizbraukt nevaru. Gudrojam, kā-
pēc jūs slikti izmantojat tehniku.

Tavs Kazimirs.»

«Trešdien.

Sveiks Kazimir!

Brauc palīgā! Tehniku neizmantojam tāpēc,
ka daudzas mašīnas ir sabojājušās.

Tavs Jezups.»

«Sveiks, Jezup!

Aizbraukt nevaru. Lauzām galvas, kas
jāremontē vispirms: skrāpja transportleri,
slaukšanas agregāti vai saldējamās ierīces.

Tavs Kazimirs.»

«Ceturtdien.

Sveiks, Kazimir!

Brauc palīgā! Vari sākt remontēt, ko gri-
bi. Pie mums nedarbojas ne skrāpja transpor-
teris, ne slaukšanas agregāts, ne saldējamā
ierīce.

Tavs Jezups.»

«Sveiks, Jezup!

Šodien ierasties nevaru. Skaidrojam, kam
palīdzēt vispirms. Ir saņemti izsaukumi gan
no Balvu, gan Tilžas, gan no Rugāju padom-
ju saimniecības.

Tavs Kazimirs.»

«Piektdien.

Sveiks, Kazimir!

Brauc palīgā! Mums tā vajadzība vislielākā
Mēs govīs slaucam ar rokām un pienu dz
sējām ar muti.

Tavs Jezups

«Sveiks, Jezup!

Aizbraukt nevaru. Pirmdienās pie mums
liela spriešana: izdibinām, kāpēc rajona sai-
niecību fermās ir zems darba ražīgums.

Tavs Kazimirs

P. S. Varbūt Jezupa un Kazimira sara-
stīšanās «Lauksaimniecības tehnikas» Bal-
vju rajona nodaļas vadītājiem liksies pārāk pe-
soniska. Tāpēc viņu uzmanībai autors var pi-
dāvāt dažus oficiālus datus.

Tā, piemēram, pateicoties «Lauksaimniec-
ības tehnikas» meistarų čaklumam, trešā da-
skrāpja transportieru, kas atrodas rajon-
saimniecībā, ir avārijas stāvoklī, bet septi-
nas saldējamās ierīces un desmitiem slau-
šanas aparātu nedarbojas vispār. Meistari
operativitāte ir tik liela, ka Baltinav-
padomju saimniecības laudim uz viena kor-
presora nomaiņšanu vajadzēja gaidīt divu
mēnešus, bet Tilžas un Rugāju padom-
saimniecību strādnieki grib, lai viņiem u-
stāda saldējamās ierīces pilnā komplektā.
Cik ilgi viņiem jāgaida?

Trūkumu uzskaitīšanu varētu turpināt, ta-
autors bīstas, ka šie fakti savukārt liks
pārāk personiski pārējiem lasītājiem. Tāp-
atliek cerēt, ka «Lauksaimniecības tehnika»
Balvu rajona nodaļas vadītāji arī no Jezup-
u Kazimira sarakstīšanās sapratīs, kāpēc r-
jona saimniecībā ir zems darba ražīgums.

IZPALĪDZĪBA

No pilsētas sieva pārnāca nedaudz sa-
traukta. Uz jautājumiem atbildēja izvairī-
gi, beidzot neizturēja un atzinās.

— Te, — viņa teica, — ir mana pirmā
negodīgi nopelnītā kapeika. — Un no-
meta uz galda siku monētu.

— Kur tad tu to nopelnījī? — apjau-
tājos.

— Tramvajā. Viena vecīņa lūdza pār-
dot taloniņu. Iedeva četras kapeikas, bet
man kā pār nelaimi nebija sīknaudas.

— Niekā, — mierināju sievu. — Satik-
si — atdoši.

— Nu, jā. Protams, atdošu, — sieva at-
viegloti uzelpoja.

Pēc pāris dienām viņa iedrāzās istabā
kā saniknoka lapsene.

— Nē, tu tikai padomā! Ko cilvēks īsti
iedomājas! Kas es — kāda spekulante,
vai? Iegrūž man sauja naudu, un paldie-
sīn. Kamēr sameklēju sīknaudu, ko izdot,
šis jau aizgājis uz tramvaja otru galu.

— Dari kā citi, pasaki — nav liekas
bijetes, un viss.

— Es tā nevaru. Cilvēkam vajag izpa-
līdzēt.

Jāizpalīdz ir, tas fiesa. Taču uztrauku-
mi šad tad vēl gadījās.

— Tu nevari iedomāties, — kādu die-
nu sieva stāstīja. — Tāds sīks knēvelis,
bet jau iegruž man pieckapeiku un saka,
atpakaļ šim nevaļagot. Tad gan viņam
pamatīgi sadevu.

Kādu vakaru sieva pakratīja man pie-
auss skārda bundziņu.

— Tīra peļņal Uzmini, cik te sakrājies!
Pieci rubļi un piecas kapeikas. Varenī,
vai ne? Sevišķi labi sokas pirmdienās, kad
kiosks ciet.

— Bet tas faču... — man sašutumā
aizrāvās elpa. — Kā tu tā vari?

— Es nevienu ar varu neuzspiežu. Ja
ņem, atlikumu atdodu. Ja ne, tad ne!

Padomā tikai: kapeika pie kapeikas...
Un kas tur galu galā slikt? Cilvēkiem ir
jāizpalīdz! Pēdējais laiks arī man to da-
rīt. Cēlas apņēmības pilns iegādājos
tramvaja talonus vairumā. Bet vakarā sie-
va pārnāca saraudātām acīm.

— Dari nu cilvēkiem labu! Šodien vie-
na mani nosauca par spekulanti! Paldies
būtu pateikusi!

Mjā, nepateicība ir pasaules alga. Ta-
gad pats braucu ar tramvaju, kad vajag
un kad nevajag. Talonu pietiks vēl vis-
maz gadam.

Ā. DUMBRĀIS

V. ZAKIS

APZINĪGIE

Kļūdās tie lasītāji, kas domā, ka cel-
nieki ir neapzinīgi ļaudis.

Lūk, piemēram, Vissavienības elevatoru
un dzirnavu remonta un celtniecības tres-
ta Latvijas ražošanas pārvalde. Šis orga-
nizācijas vīri celtniecības un rekonstruk-
cijas darbus Madonas kombinētās lopba-
rības rūpnīcā stiepa kā gumiju. Arī kva-
litāte nebija diez cik augsta. Galu galā,
kad objektu vajadzēja nodot ekspluatā-
cijā, daudz kas bija padarīts tikai uz pa-
pīra.

Bet, godājamie lasītāji, vai tad Ražo-
šanas pārvaldes vīri slēpa savus trūkumus?
Nebūt nē! Vēl vairāk — kad pieņemšanas
komisija sastādīja garu sarakstu, kurā
uzskaitīja visus nepaveiktos darbus, cel-
nieki bija tik apzinīgi, ka paši izteica
vēlēšanos minēto dokumentu izlasīt.

Un, ja jūs zinātu, kas tas bija par
graujošu dokumentu! Kādi tikai trūkumi
tajā nebija ierakstīti! Nu, vienkārši mēle
tīrīt jau no uzskaitīšanas vien!

1. Sarkanais stūrītis ir, bet grīdas tai
stūrītī nav.

2. Administrācijas ēkas pirmā stāva
gaiteni grīda ir, bet nokrāsota tā nav.

3. Radio translācija ir, bet tikai uz pa-
pīra.

4. Fasāde ir, bet apmesta nav.

5. Ugunsdzēsēji ir, bet ugunsdzēsēju
kāpnes pie objekta nav pierīkotas.

6. Ventilatori ir, bet uzstādīti nav.

Un tā tālāk, un tā joprojām.

Citi celtnieki, ieraudzījuši tādu graujo-
šu dokumentu, varbūt rīkotos neapzinīgi.
Vieni zvērētu, ka nav vainīgi un nezina,
kā defekti radušies. Otri strīdētos pretī un
teiktu, ka viss ir kārtībā, ka nekādu trū-
kumu nav. Trešie vispār neteiktu nekā un
laistos lapās.

Mūsu celtnieki bija apzinīgi. Viņi doku-
mentu izlasīja, paškritiski apraudājās un
apsolīja, ka līdz 1977. gada 1. jūlijam vi-
si trūkumi tiksot likvidēti!

Neapzinīgi ļaudis varbūt sadūšotos un
arī kaut ko līdzīgu solītu. Bet, protams,
tikai mutiski. Pārvaldes vīri savus solīju-
mus fiksēja uz papīra un 1976. gada de-
cembra pēdējās dienās šo papīru pašro-
cīgi parakstīja.

Taču kļūdās arī tie lasītāji, kuri domā,
ka Vissavienības elevatoru un dzirnavu
remonta un celtniecības tresta Latvijas
pārvaldes celtnieki vienmēr ir tik apzīn-
gi. Diemžēl viņi ir apzinīgi galvenokārt
gada beigās, kad svīst norēķini un saīs-
tības. Gada sākumā toties šie vīri rīkojas
tāpat kā viņu neapzinīgie kolēģi citos būv-
objektos.

J. ODS

T. SERGIJENKO

— DESMITAIS ČĀLSI URRĀ, NU GAN SKOLOTĀJAI BŪS ZIEPEŠI

E. OZOLINS

— KAS TAS BŪTU PAR TEHNISKO KONTROLIERI! UN JA VIŅŠ VĒL PIEMIEGTU VIENU
ACI!

E. RUSMANIS

— PĀRSĀLĪTS... PAVĀRS DROŠI VIEN IEMĪĻĒJIES...

— KAS IEMĪĻĒJIES!

U. MEZAVILKS

Ja tā padomā, cik maz gan vajadzīgs
iepriecinātu sadrūmu cilvēku! Viņš ne
ved skatīties kinokomēdijas, viņam ne
rāda klaunu triki vai jāsāsta anekdote
sadrūmu cilvēka iepriecināšanai pilnīgi
tiek ar sīku satiksmes negadījumu.

Pienemsim, ka jūs esat sadrūmis un 1
lijā braucat ar savu «Žiguli» Nr. 83-45
pa šoseju. Jums pa priekšu brauc smagā
šina. Pēkšņi no smagās mašīnas riteņu
šas izlido akmentiņš un — tankš! —
pa jūsu «Žiguli» stiklu. Stikls, kā ja
stiklam pieklājas, tūdaļ saplaisā. Tā
ne, bet ar to pilnīgi pietiek, lai jūs
smieties.

Nē, tūdaļ jūs nespēsiet, smiešanās
pāris dienas vēlāk. Vispirms jums vaj
nokārtot formalitātes autoinspekcijā. Ka
būs padarīts, 20. jūlijā jūs piezvanīsiet
daļnes autoapkalpes stacijas dispečeram
apjautāties, kad varētu stiklu nomā
Dispečers laipni atbildēs, ka jums vis
jādodas uz «Autoservisu» Vagonu ielā
jāizņem norikojums.

Šāda atbilde liekas drusku jocīga, tač
višķu jautību tā neizraisa. Jautība ra
vēlāk, nākošajā dienā, kad jūs ierad
Vagonu ielā 35 un 13. istabā uzzināsi
tādu stiklu autoapkalpes stacijā p
nav. Redzot jūsu jautību, 13. istabas
personas drusku apjūks un ieteiks jums
braukt uz Bergu ciema vai Priedaines
apkalpes staciju pēc talona. Pamatojot
šo talonu, tad arī tiksot izsniegts no
jums.

Kad ieradīsities Bergu ciemā, jums
būs jāsmējas — tur par «Žiguli» pri
jiem stikliem neviens neko nezina. Sav
Priedainē neko nezina par taloniem. T
šeit nejausi atradīsies «Autoservisa»
šanas daļas pārstāvis. Smieklus valdī
jūs pārstāvim iestāstīsiet savus līdzšinējos
dzīvojumus. Pārstāvis arī pasmaidīs un
jūs 22. jūlijā došanās ierasties pie viņa
goda ielā 35. Jūs ieradīsities. Pie stacijas
pavisam komiķa — pārstāvi jūs tur nes
sit! Nekas cits jums neatlieks kā smietie
iet pie ražošanas daļas priekšnieka. Pri
nieks, pabrīnījies par jūsu jautību, pas
ros, ka stiklu nomaiņai pašreiz nekādi n
un ieteiks jums stāties stiklu nomaiņas r
Galū galā 25. jūlijā jūs tiksot rindā la
uzņemts. Kad stiklu nomaiņis, to ne
jums nevarēs pasacīt.

Nu beidzot jūs smiesities, locīdamie
asaras slaucidams. Kāpēc? Tāpēc, ka
nejausi 20. jūlijā būs gadījies dzirdēt
«Autoservisa» direktors b. Grots ir teici
publikas Auto un moto amatieru bied
Rīgas pilsētas Centrālās padomes locekl
Un proti, ka esot saņemti 200 «Žigulu» p
šējie stikli, tāpēc «Autoservisa» tehniskā
kalpes stacijās to netrūkstot...

Lūk, kā mazs akmentiņš var kļūt pa
meslu lieliem smieklēm un jautrībai.

A. I.

Labdien, «Dadzīt»

Griežos pie Tevis kutelīgā jautājumā.
Tu nezini pateikt, kur var iegādāties
mašīnai «Zaporožec» kameras? Veikalt
mašīnai pārdod riepas bez kamerām.
Jau būtu labi, tikai veikals nedod klā
strukciju, kā lai ar riepām vien (bez k
rām) brauc. Būtu ļoti labi, ja Tu man,
dzīt», varētu palīdzēt atrast kameras,
mašīna būs jāltek uz klučiem.

Ar svek

E. VE

Ventspils r

— NO PUTĀM ESOT IZNIRUSI VENĒRA...

E. RUSMANIS

A. MUKANIS

MEISTARS

Grundulis ar Lukstiņu stacijas kafēj-nīcā, vilcienu gaidot, bija izsūkuši katrs pa konjacinām. Vispirms maksāja Grundulis. Pēc tam Lukstiņš revanšējās. Tagad abi sasārtuši un laimīgi sēdēja vagonā un brauca uz savu apsolīto zemi — jauncelāmajām vasarnīcām. Visas sarunas, dabiski, grozījās ap materiāliem, amatniekiem un izdevumiem.

— Tu nezini kādu meistaru, kas varētu uzmūrēt kamīnu? — Grundulis jautāja.

— Nezinu gan, — Lukstiņš atbildēja. — Es vēl tik tālu neesmu ticis.

— Daudzus darbus esmu iemanījis veikt pats, bet kamīnu mūrēt neprotu, — Grundulis žēlojās.

— O, tā ir liela māksla, — Lukstiņš piekrita. — Vienai pazīstamai dakteru ģimenei nepareizas kamīna konstrukcijas dēļ nosvīla visa būda. Šie bija kurinājuši un, projām braucot, atstājuši ogles. Nākamajā sestdienā no lep-nās vasarnīcas bija palikusi tikai pei-nu čupiņa.

— Man tas nedraud. Manai būdai sienas ir no gāzbetona.

Viņiem pretī sēdēja omulīgi sasārtis vīrs un visu laiku ausijās. Beidzot nenocietās un iespraucās sarunā:

— Jūs man piedodiet, bet es esmu mūrnieks. Varbūt varu būt jums no-derīgs?

Grunduļa seja noskaidrojās.

— Un jūs esat kādreiz mūrējis arī kamīnus?

— Kas par jautājum! — meistars iesaucās, aizvainots savās labākajās jūtās. — Tā ir tieši mana specialitāte. Varētu teikt, mans dzīves aicinājums.

Lukstiņš neticīgi grozīja galvu, bet Grundulim gribējās paša likteņa sūtī-to meistaru apkampt. Viņš tomēr saval-dījās. Tikai rūgti nožēloja, ka nav ne lāsītes, ar ko labo cilvēku pacienāt.

— Kad jūs varētu atbraukt apska-tīt manu mitni?

— Kaut vai tūlīt.

Alkohola radītais reibums vienā mir-klī šķita no smadzenēm izgaiss. Tagad Grundulis reiba vienīgi no savas ne-gaidītās laimes.

Stacijā viņi izkāpa visi trīs reizē. Lukstiņš nogriezās pa kreisi — uz sa-vu jaunbūvi. Grundulis ar mūrnieku kā seni pazīnas soli soli gāja taisni uz priekšu. Smidzināja lietūs, bet tas ne-spēja sagandēt namīpašnieka labo omu. Iekšēji viņš pat svilpoja.

— Būtu kamīns, varētu iekurt un apžāvēties, — Grundulis teica.

— Būsi! — meistars apsoliya. Viņš veikli kā burvju mākslinieks rīkojās ar mērlentu un galvā precīzi aplāsa, cik ķieģeļu kamīnam īsti nepieciešams.

— Ķieģeļi man jau atvesti.

— Brīnīšķigil! Tad es jaunnedēļ jau varēšu ķerties pie darba. Man tagad tieši tāds vajīgāks brīdis.

Grundulis atkal sajuta, ka šo iz-devīgo darījumu derētu aplacīt, bet vasarnīcā nebija ne piliena. Pāri šose-jai atradās kiosks, varētu aizkāpt līdz turienēl.

— Man ir viens priekšlikums, bet neērti jums teikt.

— Mierīgi! — meistars drošināja. — Mēs, amatnieki, esam pieraduši pie visādiem priekšlikumiem.

— Derētu atzīmēt mūsu iepazīšanos.

— Gluži manas domas. Es pats va-rētu aizskriet pakal. Diemžēl šobrīd pie dvēseles nav ne rubļa. Kad saņemšu honorāru, atdošu.

— Lūdzu! — Grundulis izvilkā des-mitnieku. — Vieni balto un pāris li-monādes. Bet kur jūs ieliksīt? Paņemiet manu portfeli! Es pa to laiku pagata-vošu kaut ko ēdamu.

Lietus bija sācis līt spēcīgāk. Baltas straumes gāzās no debesīm.

— Hei! — Grundulis pasauca meis-taru atpakaļ. — Bez lietussarga izmir-ksi slapjš kā žurka. Paņem manējo!

— Paldies! — un meistars ienīra ūdenī.

Kopš tā brīža Grundulis viņu vairs nav redzējis. Savu lietussargu arī nē. Sievai un kaimiņiem viņš baidās par šo gadījumu stāstīt — izsmies. Bet var-būt tāda meistara nemaz nebija? Var-būt viņam skurbuli vienkārši tas bija rēgojies?

A. AUZIŅŠ

— REDZ, KUR TAVS PAZUDUSAIS PULKSTENISI

V. ZAKIS

Kijevs jauno karikatūristu kluba «KO-MOK» biedrs.

— KO, SVERTS UN PAR VIEGLU ATRASTS! KAM TAS GADĪJIES!

G. VINOEDZI

EKSPERIMENTĒTĀJI

Kā zināms, biologi un nediķi plaši izmanto dažādiem eksperimentiem tādus simpātiskus dzīvnieciņus kā jūras cūciņas, baltās pelītes un žurkas. Laiku pa laikam eksperimenti vainagojas ar jauniem atklājumiem. Tad eksperimentētāji kļūst slaveni. Bet slava, kā zināms, ir īpatnēja lieta — tā nedod mieru tiem, kuriem tā nav.

— Ja jau cilvēki var kļūt slaveni, darboties ar tādām lopīnēm, tad kāpēc arī mums nekļūt slaveniem? — sprieda Rīgas pilsētas Maskavas rajona 31. dzīvokļu ekspluatācijas rajona darbinieki. — Bet ko lai audzējam? Jūras cūciņas? Ej tu zini, ko tāds zvērs ēd un cik daudz kopšanas prasas! Baltās pelītes? Bet tās var nevēlami ietekmēt alkoholisko dzērienu cienītājus! Tātad atliek vienīgi žurkas. Jautājums tikai — kur šos dzīvniekus audzēt. Dzīvokļos tā kā neērti — žurka, kā zināms, ir graužējs, var sa-

Un tad pār namu pārvaldes darbiniekiem nāca apskaidriba.

— Audzēsīm pagrabos un pagalmos! Tur pietiks gan vietas, un par barošanu arī nebūs jārūpējas.

Un tiešām drīz vien Krāsotāju ielas 25. un 27. nama pagalmos cienīgi sāka pastaigāties žurku ģimenes un mieloties ap nedēļām ilgi neizvestajiem atkritumiem, bet iedzīvotāju ausis vasaras naktīs tik apņikušo kaķu koncertu vietā priecēja patikams jauninājums — žurku koncerti.

Protams, var gadīties, ka vienam otram arī šie koncerti nepatīk. Bet tur, domājams, vainīga tikai skaudība. Cilvēki teiksim skaidri un gaiši, apskauž 31. dzīvokļu ekspluatācijas rajona darbiniekus, kuras gaida diža slava, jo viņi pirmie ir sekmīgi uzsākuši eksperimentālo žurku audzēšanu svaigā gaisā, mākslīgi radītos labvēlīgos apstākļos.

A. KŪKITIS

Ā APDZIRDĪT. TAGAD VIŅIEM VISI DEFEK-

E. OZOLINS

LIFTS

Mūsu pētniecības institūta liftam piem divas visnotaļ peļamas īpašības, kuru cēlu līdz pat šim brīdim nav atklāti. Proti, reiz tas iesprūda kaut kur starp grīdu un grietiem. Pēc atgriešanās no ietilgušajām pusdānām mūsu darbinieki allaž veltīja liftam mazumu pārmetumu, jo tieši tas taču vainī- tik daudzos darba kavējumus.

Beidzot uzradās speciālists, kas bija gatavs uzņemties lifta pārzina pienākumus.

Līdz pirmajai klūmei lifts darbojās nevainojami, tad ietiepīgi apstājās un vairs ne- ja izkustināms.

Kad ieradās pārzinis un vainu novērsa, rādījās, ka liftā nakti pavadījusi vecākā grāmatvede. Cietusi, lieliski izgūļusies, nek- das pretenzijas necēla (mājā viņai mie- traucēja vīra krākšana).

— Tādos apstākļos pavadot nakti, cilvēka jau var bāluma kaite piemesties! — tom- sprieda institūta arodkomitejā. Un pamat- tas bažās par grāmatvedes veselību piešķi- vinai ceļazīmi uz sanatoriju.

Pēc laiciņa lifts atkal iesprūda. Šoreiz ta- atradās trīs zinātniskie līdzstrādnieki. Pu- nakti no institūta palaikam atskanējās d- vains troksnis, un dūmu strūkļas likušās ai- domīgas vienmēr modrajiem ugunsdzēsējiem. Drīz vien pārpipejušos lifta gūstekņus atbr- voja.

Arodkomitejas līderi arī šoreiz nepalik- vienaldzīgi — zinātniskie līdzstrādnieki saņē- ma katrs pa septiņām brīvdienām, protam- saglabājot viņiem pilnu darba algu.

Kadā rītā institūta gaiteni un kabinetu ne- sagaidīja darbiniekus ar ierasto tīrību u- kārtību. Darba priekš kritās gluži kā dziv- sudraba stabiņš, uzņākot pēkšņam aukstumu- vulnīm. Nevienš nepasniegta zinātniekiem vi- nu dienišķo tēju vai kafiju. Jūtīgākie, neva- redami paciest tādus darba apstākļus, iekār- tojās tuvējā kafejnīcā. Bija atgadījies vis- launākais — liftā piespiedu dīkstāvē atradās- institūta apkopēja.

Apkopējas iesniegumu beidzot piešķirt vi- nai iepriekšējā gadā neizmantoto atvaļināju- mu svarīgu iemeslu dēļ pagaidām noraidīja. Proti, viņai uzdeva iepriekš sameklēt aizvie- tolatāju, jo pētniecības institūtā tomēr jāvalda- tīrībai un kārtībai.

Lifta pārzinis šoreiz saņēma pēc nopel- niem. Kā darbam nepiemērotu viņu nekavē- joties aiztrieca ratā, piedraudot turklāt saukt- pie atbildības par zinātnes darbinieku psihis- ku traumēšanu.

KAMILLA ZĒVELE

Es esmu līdzjūtīga.

Man patīk — ko «patīk» — man ir nepieciešams līdzjūtīgai būt. Cilvēki, kuri negrib iedziļināties citu cilvēku ciešanās, neapjauš, ka aplaupa paši sevi. Protams, viņi jums apgalvos, ka nav spējīgi redzēt otra bēdas, ka jūtas divkārt slikti no apziņas, ka nevar neko palīdzēt... Niek, blēņās! Viņiem vienkārši pietrūkst iejūtības, un iejūtība, mani mīļie, tā ir gauži svarīga lieta, tā ir īpašība, kas atšķir istu cilvēku no... no parasta biezādaņa.

Es, piemēram, nekad nepaiešu garām cilvēkam, kura vaigā lasīšu bēdas. Es apstāšos, pat ja man būtu jāskrien. Es apjautāšos, kas viņam kaš, Es neizbišos, ja šis cilvēks, savu bēdu un raizi nomāks, uzreiz negribēs izkristīt savu sirdi. Es mierīgi, bet neatlaidīgi turpināšu iejautāt, un viņš atmaigs, viņš pavēstīs man savu rūpestu iemeslu.

Kaut vai manā darbavietā... Zināt, nav jau tur nekādi paraugseksempļāri. Katrs ar savu, kā mēdz teikt, uti, un citam viņu ir vai viss ducis. Diezgan grūti mana tipa cilvēkiem ar tādiem. Vajadzīga liela sevis savaldīšanas spēja. Man tāda ir, bet ar visu to pie reizes nav viegli.

Jā, tāpat mani kolēģi, īsi sakot, ir paši parastākie balbaki. Un tā es ieeju dienesta teipās un sasveicinos ar šiem balbakiem. Laipni, mierīgi, atturīgi. Un te mana trenētā acs ierauga — kaut kas ir noticis! Mūsu grāmatvedis taču nav vairs savā ādā! Viņam uzstvēta pavisam sveša, un tajā viņš jūtas izcili nelāgi. Varu iedomāties, man arī nepatīktu. Tāds skaistens, zināt, kā no izmisuma bezdibieniem. Pasaka man labrit, bet, radās, istu neredz ne mani, ne apkārtni.

Vēl pagājušajā nedēļā viņš man uzšņāca. Par niekiem, par sīkumiem, bet es jau negribu runāt par to visu tāda reizē, kad grāmatvedim ne sava āda mugurā. Tas no manas puses būtu smieklīgi. Ja līdz šim brīdim es grāmatvedim vēl nebiju piedevusi, tad tagad es to izdarīju. Jo redzu, viņš ir nelaimīgs. Un es jau nu viņu šādā nelaimes brīdī vēl nepagrūdišu. Pasmaidu, atturīgi, saprotoši.

— Skaista diena šodien, — es saku, un tad es turpinu: — Nu jā, jums jau tādas lietas nav prātā, vai ne?

Grāmatvedis brīnās, viņa sejā parādās kaut kādas ieinteresētības pazīmes, viņš, piemēram, saka:

— Ak, lieciet mani mierā, kas jums par daju!

Ko darītu jūs, ja jums kāds ieteiktu likt viņu mierā? Paietu malā? Nu, tad jums vēl ilgi jāmacās cildenā līdzjūtības māksla! Jums ir ļoti mierīgi jāatbild.

— Es jau saprotu, es saprotu visu!

Nedrīkst atkāpties. Tūlīt pēc grāmatveža ieejiet viņa kabinetā arī jūs. Viņš, iespējams, turpinās spirināties, ir tādi nepakļāvīgi raksturi, bet jums tas nav jāņem vērā. Jums jāiztur sava līnija.

— Mīļais, jūs jau tikko turaties kājās, — es saku, pievirzījusies savas līdzcietības objektam, cik vien iespējams tuvu. — Vai jums šādā brīdī vajadzēja nākt uz darbu? Pienākums paliek pienākums, jā, bet mēs visi esam tikai cilvēki, un vai jūs domājat, ka jūsu rīcību kāds pienācīgi novērtēs?

Līdz šim acumirklim es nezinu, kas īsti noticis, varbūt vēl kādu brīdi man būs jāpavada nezinā, bet es uzzinašu!

DAGNIJA ZIGMONTE

VAĻAS- BĒDAS

Es uzmundrinoši smaidu, jo zinu: tūlīt, tūlīt viņš kapitulēs, ar blikšķi plīsīs viņa cietā čaula un jau pēc brīža viņš būs gatavs rūgti raudāt uz mana pleca. Spēkam preti noturas dažs labs. Preti līdzcietībai — nevienš.

Un tad jūs apstāties viens otram preti un viņš jums izstāsta... Visas šādas izstāstīšanas vairāk vai mazāk ir atzišanās. Un jūs uzzināt... Ak, tik daudz var uzzināt no cilvēka, kurš iepriekšējā dienā bijis spiests izlēkt no ādas un nezina, ko darīs tālāk. Un kas notiks ar viņu un citiem, kuri tāpat šai lietai iejaukti. Ievērojiet, iejaukts nekad nevar būt tikai viens. Tad jau vispār nevarētu ne par kādu iejaukšanu runāt.

Sajā gadījumā grāmatvedim šķiet, ka sieva viņam ir neuzticīga. Tas ir, viņš domā, ka atradis šīs neuzticības pierādījumus. Vispār, zināt, nieki un blēņas vien tur ir, taču, ja cilvēks ir tādā saspīlēta nervu stāvoklī, nevajag viņu uzreiz mest laukā no lomas. Protams, jums ļoti arī darīt pretējo un sākt kūdīt. Tas nav humāni. Es nekad nekūdu, es tikai aprādu, ka tas otrs ir pelnījis kāvienu. Tomēr mēs dzīvojam sabiedrībā, kurai nepatīk ekscesi. Nevajag mudināt uz vardarbību. Labāk rāmi uzklaustīt visu, ko mūsu pretīsedētājs vēsta, un tad teikt viņam siltus mierinājuma vārdus. Tie nekad nepaliek bez iespaida. Mums bija noliktavas pārzinis, vīrs, es teikšu, kā lāva, bet, kad es viņu kādu stundu biju mierinājusi, viņš sāka raudāt. Nudien, un tik skaļi, ka citi nāca skatīties.

Ir jau tādi, kas laužas līdz pēdējam mirklim, viņi nesaprot, cik tas ir vēltīgi, viņi, lūk, gribot palikt vieni ar savām bēdām un viss. Atradušies privātpašnieki! Kas tās par īpašām bēdām, kuras drīkst būt tikai tavas? Es arī gribu zināt, kas tev kaš, man ir tādas tiesības! Tad, lūk, iznāk zināma stīvēšanās, bet pūlini atmaksājas, cilvēka dvēsele, redzat, ir tāda ierīce, no kuras var gaidīt jebkurus pārsteigumus. Es jau ilgi esmu uzklaustījusi bēdu stāstus, taču, ticiet man, tie vēl nekad nav apnikuši, tāpēc, ka vienmēr tu uzzini ko jaunu. Ārkārtīgi interesanti! Manā iepriekšējā darbavietā bija šoferis, tas nebaidījās ne no čūskām ne žurkām, vārdes viņš ņēma rokās un jaunībā bija spēlējies hokeju, pārējie apgalvoja, ka viņam pilnīgi neesot nervu. Bet, kad viņš bija mulķīgi sadauzījis savu mašīnu, pat ne dzērumā, jā, tad viņš no mani mierinājuma vārdiem dabūja histēriju, viņš teica, tagad viņam neatliekot nekā cits kā vienīgi pakārties, viņš vairs negribot dzīvot nevienam brīdi. Es vēl skrēju uz aptieku pēc baldriāna. Ir tādas dikti labas baldriāna tabletes, man tās vienmēr somiņā līdzi, bet tai reizē diemžēl nebija...

Ai, cik daudz kas notiek mums rīkņi apkārt! Tiri brīnumi, ka šais apstākļos viens otrs var dzīvot, tā sakot, atslēgcaurumu pret atslēgcaurumu un ne reizes nepainterēties, vai otram cilvēkam nav

grūti, vai viņš, nabadzīns, neilgojas pēc līdzjūtības, pēc laba vārda! Es, piemēram, nevaru mierīgi dzīvot, ja ilgāku laiku neesmu mierinājusi citus, tad es jūtu, ka ar mani vairs nav, kā vajag, sāku nervozēt, raugos apkārt, kur gan mani uzlūkos kāda asaraina acs, kur es ieraudzīšu bēdu saliektu stāvu. Es neviens ne no kāda laika patērīna, esmu palikusi bez vakariņām un mana ģimene tāpat, bet nekad neesmu atstājusi nenomierinātu un nepažēlotu nevienu, kas bijis grūtsirdīgs un nomāsts.

Mans vīrs reiz draudēja iet no manis projām, viņš iedomājās, ka es par daudz bāzu savu degunu tur, kur neklātos tādā darīt. Viņš jau nesaprot, ka bēdās cilvēki pienāk cits citam tuvāk, ka tad nepieciešama, ai, cik nepieciešama, ir laipnīgi pastiepta roka, ne ar ko nav aizstājams mīļš vārds. Mana kaimiņiene ikdienā li tādā čūsku vecene, ka negribas uz to pusi skatīties. Bet, kad viņai ir bēdas, kad vīrs nenāk mājās vai atkal puika nā mājās tikai ar divniekiem, tad es pārspēju savu nepatiku un eju pie viņas, un viņa raud un stāsta man, cik viņai ir briesmīgi, un tad es saku, nē, mīļā, jums vēl nav briesmīgi, bet tepat blakus mājā astoņpadsmitajā dzīvoklī, tur dzīvo viena sieva, un viņa cieš briesmīgāk nekā uz turku galerām! Vīrs viņai vienreiz sadauzījis aci, trīs dienas viņa nav varējusi iet uz darbu, vai varat iedomāties? Un mar bija viena pazīpa, pavielgprātīga sievietē un viņai bija pielūdzēji, viņa pati teica uz katra pirksta, nevarot ne atkauties. Nu diez vai gluži tik traki bija... Un tad tas istākais, uz kuru viņa jau aci bija metusi, ņēma un apprecēja citu, un, kad viņa sāka domāt, kuru no atlikušajiem viņai izvēlēties, tad tie cits pēc cita sāka laisties projām, ar lielām pūlēm viņa no turēja sava brāļa jaunības draugu, apprecējās gan, bet vai sadzīvoja? Es uzreiz teicu, te būs šķiršanās. Un izšķirās. Tā nu ir tas labums no pielūdzējiem uz katra pirksta. Nevajag uz katra, bet vajag visu istu, tad, tad, vai zināt, būs arī viss pārējais, laime, es domāju, nu, un mašīna viss, ar vienu vārdu sakot.

Protams, tik pašaieliedzīgi dalīties ar apkārtējiem cilvēkiem viņu raizes un bēdas, to nevar katrs. Tur vajag īpašu sirdi. Es neteikšu, ka tas ir viegli, laiku ta prasa un uzņēmību, jā, man liekas, ka tie ir nepieciešams zināms talants, lai varēt patiesi un no sirds just visiem līdzi. Man šī līdzjūtība pilnīgi aizpilda brīvo laiku man bieži jāatsakās no šā vai tā, arī vairs vilinoša, bet es citādi nevaru, jo zinu, ka mana vieta vienmēr būs tur, kur pašreiz asiņo kāda dvēsele. Un galu galā vieni krāj markas, citi nodarbojas ar ūdenstūrismu, katrs atrod savam prātam vispiemērotāko. Man pašai kādreiz lieka ka esmu uzņēmusies grūtu likteni. Tā daudz bēdu uzklaustīt! Un citreiz tās ir ar stangām laukā jāvelk... Un cits tik božas un lūr uz tevi, kā kad tu viņam neko jaunu darītu! Cik spēka tas prasa, kā mēr no tāda izspied visu, kas vajadzīgi lai apstākļi būtu skaidri! Ne, nav bū ērkšķiem mans izvēlētais ceļš. Bet es ej pa to mierīgi un uzticīgi. Un, ja jums kāreiz uzmācas nepārvaramas bēdas, nekautrējieties, nāciet pie manis! Es prot mierināt, to jums visai var apliecināt.

LABS NOSAUKUMS

Direktors drūmi bungoja ar pirkstiem pa galdū:

— Tātad nevaram.

— Bēdīgi, protams. Bet fakts paliek fakts, — galvenais inženieris atbildēja.

— Vajadzētu vismaz pamēģināt, citādi būs kauns cilvēkiem acīs skatīties.

— Tas gan tiesa.

— Kā tad lai izklūstam no šīs nepatīkamās situācijas?

— Vienīgā cerība Klaudziņš!

Direktors nospieda pogu.

— Biedrene Tīne, izauciet, lūdzu, ceha priekšnieku Klaudziņu... Viņš jau ir uzgaidāmajā telpā? Jo labāki! Lai ienāk... Biedri Klaudziņ, vai nojaušat, kāpēc tikāt izsaukti? Tādā gadījumā, lūdzu, ziņojiet, ko varētu ieviest no jūsu sortimentā!

— Gludekļa paliktni. Galvoju, ka nebūs ne mazākā brāķa!

— Jūs nīrgājaties, vai? Padomājiet, kāda smieklu vētra sacelsies, kad mūsu rūpnīca ierosinās šādu priekšlikumu. Negaidīju gan, biedri Klaudziņ, ka jūs varētu tik vieglprātīgi izturēties pret šo nopietno problēmu.

— Biedri direktor, es taču neesmu ne pirmā, ne otrā, pat ne desmitā ceha priekšnieks. Plaša patēriņa preces ir plaša patēriņa preces. Varu vēl piedāvāt maņu ruļļus vai kartupeļu stampiņu. Ari ejoša produkcija, bet paliktnis tomēr ir kaut kas solidāks.

— Nesmīdiniet mani, Klaudziņ! Atradis solidu precī Vairāk jādomā par preces nosaukumu.

— Atļaujiet! — sarunā iejaucās galvenais inženieris. — Bet ja mēs šo mantīgu nosauktu kaut kā savādāk? Teiksim...

— Par postamentu, — direktors iesmējās. — Nedusmojieties, lūdzu, es tikai pajokoju. Kā tad, pēc jūsu domām, vēl varētu nosaukt gludekļa paliktni?

— Par ugunsdrošības iekārtu... Pēc būtības — pareizi, un arī skandaudz iespaidīgāk.

— Var jau būt, ka jums taisnība. Kā jūs domājat, biedri Klaudziņ?

— Skan!

— Lieliski! Tādā gadījumā iesakiet vēl kaut ko skanīgu. Mums iepilnāts tikai viens izstrādājums, bet mēs apņemsimies ražot uzreiz veselus divus! Tātad, ko ieteiksit?

— Drupaču slaukamo slotiņu.

— Un kā jūs domājat to nosaukt?

Klaudziņš paraustīja plecus.

— Par putekļu tīrītāju, — galvenais inženieris pateica priekšā.

Direktors aiz sajūsmas sasīta plaukostas.

— Lūk, ko nozīmē augstākā izglītība!... Biedrene Tīne, rakstiet: «Pavēle...» numuru pielieciet pati. «Sagatavot atestācijai uz Kvalitātes zīmī ugunsdrošības iekārtu un putekļu tīrītāju. Rūpnīcas direktors...» un tā tālāk. Viss... Ugunsdrošības iekārtu un putekļu tīrītājs... Neko teikt skan. Lieliski skan!...

M. CĀLIS

PUSGRAUDNIEKS.

U. MEZAVIL

LIEPĀJAS PŪTĒJI

Kad pērnā gada martā Liepājas pilsētas Izpildu komiteja par 24 tūkstošiem rubļu iegādājās piepūšamo gumijas sporta zāli, fizikultūriešu sajūsmā nebija robežu.

— Nu tik būs skriešana! Nu tik būs lekšana! Nu tik būs vingrošana! — fizisko nodarbību entuziasti gaviļēja.

Sākumā gaviļēja ļoti skali, tad klusāk, līdz beidzot apklusā pavisam. Jo piepūšamā sporta zāle nemaz i nedomāja slieties augšā, bet snauda iesainota pakās un kastēs tāpat kā pirmajā dienā.

— Hm. Iznāk, ka tā zāle bez pūšanas au nesliesies, — pamodās pilsētas Izpildu komitejas darbinieki. — Mums to piepūst nav pa spēku. Būs jādod rīkojums sportistiem.

— Nav jau nekāds nieka pūslis, — sameklē šī vietu zāles celtniecībai, taisnojās pilsētas ziskās kultūras un sporta komitejas darbinieki. — Tādu tik vienkārši nepiepūtīs. Te nepieciešama tehnikas palīdzība.

Drīz vien sportistiem palīgā nāca pūtēji celtnieki, — Baltijas hidrotehniskās celtniecības un montāžas darbu tresta 426. celtniecības pārvaldes viri. Viņi cēla, cēla, pūta, pūta, bet arī neko nepiepūta.

— Pamatus mēs varētu uzbūvēt, — celtnieki beidzot paskaidroja, — bet ar to vēl nekas būs sasniegts. Lai Remonta un celtniecības pārvaldes strādnieki vispirms uzbūvē dušas gērbtuves!

— Uzbūvēt nav grūti... — Remonta un celtniecības pārvaldes viri teica. — Tikai lai Eltromontāžas darbu pārvalde ierīko apgaismojumu. Būs gaishma — būs sporta zāle!

...Un tā jau astoņpadsmit mēnešus gan tēji — sportisti, gan pūtēji — celtnieki pūš elš, elš un pūš, bet sporta zāle kā necejas, necejas.

J. J.

Pa poliklinikas kāpnēm augšup tūsnija divi cilvēki. Viņi uz nestuvēm stiepa trešo. Gulšajam acis bija vaļā, viņš mierīgi raudzījās gaisā. Nesēji apstājās katrā stāvā un ilgi lasīja uzrakstus uz durvīm. Beidzot viens atvēra un iegāja iekšā.

Aiz galda, vaigu atspiedis plaukstās, sēdēja ārsts. Pirkstos viņš turēja neaizmēķētu cigareti. Viņa seja pauda absolūti vēsu mieru. Ienācēji skatījās uz ārstu, ārsts — uz ienācējiem. Abas puses uzlūkoja viena otru ilgi. Tad ārsts nedaudz pacēla galvu un ar tikko jaušamu galvas mājieni norādīja uz krēslu. Gulšais lēni piecēlās no nestuvēm, tikpat lēni pienāca pie galda un apsēdās. Gribēja uzlikt brilles, bet tās aizslidēja garām degunam un nokrita zemē. Svešais paskatījās uz ārstu. Ar uzacu

kustību ārsts norādīja uz nokritušajām brillēm. Svešais gausi pagrozīja galvu un, vārdus stiepdams, teica:

— Ja man kas nokrit, es nekad neceļu augšā... Slinkums pieliekies... Esmu drausmīgi slinks... Tālab arī kolēģi mani atnesa pie jums. Nezinu, kā tikt vaļā no šīs kaites. Tas ir kaut kas neapraķstāms... Priekšpusdienu nosēzu domādams, ka neko nepadarīju vakar, pēcpusdienu — ka neko nepadarīšu rīt... Slinkums man ir iedzimts... Tāpēc darbā vienas nepatīkšanas...

Nelaimīgais smagi nopūtās.

— Vai jums gadījumā nav sērkokciņu? — tikko jaušami kustinot lūpas, ārsts vaicāja. — Redzat, tur uz grīdas blakus jūsu brillēm gul šķiltavas. Tās nelaimīgā kārtā nokrita, kad es pārlīku vaigu no vienas plaukstas otrā un nedaudz sakustināju galdu. Es jau nedēļu sēžu, skatos un domāju: celt vai necelt, lai gan kaislīgāka smēķētāja par mani nav. Es sirgstu ar to pašu vainu. Tikai slinkums man nav iedzimts, bet pielīpis. Manos rados visi bija čakli kā bites. Tagad pats sevi vairs nesaprotu. Slimība man pielīpusi no slīpkiem, kuri te nāk... Sakiet, vai jums nav sērkokciņu?

— Ir, — svešais nopūtās. — Kaut kur kabatā...

— Tādā gadījumā atvainojos, — ārsts nolika cigareti.

— Bet vai slimības lapu jūs man uzrakstīsīt? — sirdzējs gausi jautāja.

Ārsts ilgi domāja. Tad bezcerīgi izdvesa:

— Slinkums...

Sirdzējs nopūtās, smagnēji piecēlās no krēsla, atmeta ar roku un, pat nepaskatījies uz nestuvēm, izgāja ārā.

Tiklīdz aiz viņa aizvērās durvis, ārsts veicīgi pietrūkās kājās, pacēla no grīdas šķiltavas un sāka staigāt pa kabinetu. Tad apstājās pie loga un paraudzījās uz ielu. Tur pašlaik nesa vēl vienu slīpki.

Ārsts nometa šķiltavas uz grīdas un apsēdās krēslā.

A. RIJKURIS

IZZINĀ

Viss mums ir mājās. pat marmora vanna. Kabatas naudu dod papus un mamma. Viss tā kā būtu, bet lautiņi tērgā, neesot tomēr man dzīves jēgas. Dzīves jēga... tāda gaisīga lieta. Jādabū rokā tūlīn uz vietas. Pastiepu roku un griežu:

— Izzīnu birojs? Kā, meitenit, sviežas? Dzīves jēgu man atrast vai varat?... Nevarat? Baigi... Ko vakaros darāt? Aizņemta?... Čābiski. Čau!

Tā jau es domāju. Jēgas nav.

K. FELDMANIS

— KĀPĒC TU NOSĒDINĀJI SIEVU!

— MANI ZIVIS ŠEIT JAU PAZĪST...

I. MELGAILIS

NAGLA

Pēc vakariņām sieva noprošija:

— Kad tu beidzot pakārsi gleznu?

— Jāiedzen nagla, un lieta darīta!

— Vai tad man būs jāķeras pie āmura?

Ja pats nevižs, piezvani pakalpojumu birojam, lai atsūta meistaru.

Ar to viss sākās.

Kad beidzot man izdevās sazvānīt pakalpojumu biroju un biju izklāstījis savu vajadzību, sievietes balss gurdēni vaicāja:

— Ko tad isti jūs no mums gribat?

— Es taču teicu, ka jāiedzen sienā viena nagla.

— Sienā iekšējā vai ārējā?

— Hm... tūdaļ paskatīšos... Iekšējā.

— Kapitālā vai...

— Kapitālā.

— Nagla jums ir?

— Atradīšies.

— Bet elektriskais urbis?

— Ir gan urbis, gan kontakts, gan koki... Viss ir.

— Tātad meistaram jāņem līdzi tikai āmurs?

— Nav jāņem! Man āmuru diezgan! Varbūt vairāk nekā jūsu meistaram, — es ērcīgi atbildēju.

— Ja jums viss ir, kāpēc pats nevarat iedzīt naglu? — sievišķis jautāja.

— Tāpēc, ka gribu, lai nagla būtu iedzīta profesionāli, — atbildēju asā toni.

— Jūs uz mani nebrēciet! Naglu iedzīt neprotat un vēl paceļat balsi. Tas esot virietis!

— Ja jūs tūdaļ pat nepieņemsit pieteikumu, es par jums uzrakstīšu sūdzību! Vai jūs mani dzirdat?

— Neesmu jau kurla. Tātad jūs rakstīsīt sūdzību?

— Uzrakstīšu! Goda vārds, uzrakstīšu!

— Nu ko, rakstiet... Jūs zvanāt no darba vai no mājām?

— No mājām.

— Bet, starp citu, patlaban ir darba laiks. Kāds jūsu telefona numurs?

Nosaucu numuru.

— Nolieciet klausuli, es pārbaudīšu.

Pēc maza britiņa saruna turpinājās.

— Jūsu uzvārds, vārds, tēva vārds?

— Mans uzvārds ir Strēlnieks, vārds Augusts, tēvu sauca par Jāni.

— Jūsu adrese?

Pateicu adresi.

— Kur un kādā amatā strādājat?

Izstāstīju.

— Labi, gaidiet!

Pēc trim dienām mani izsauca nodaļas vadītājs.

— Kur jūs bijāt pirmsdien, — viņš vēsi jautāja un, paskatījies galda kalendārā, precizēja laiku, — pulksten deviņos trīsdesmit?

— Plānu daļā. Darba uzdevumus saskaņoju.

— Tur jūs teradāties ap vienpadsmitiem. Deviņos trīsdesmit jūs bijāt mājās. Zvanījāt pakalpojumu birojam.

— Pareizi gan, — es atcerējos. — Tik tiešām biju mājās un zvanīju. Lieta tāda, ka...

— Lieta tāda, — priekšnieks mani pārtrauca, — ka jūs rupji pārkāpāt darba disciplīnu un vēl apvainojāt sadzīves pakalpojumu sistēmas darbinieci.

Šodien mani izsauca uz pārrunām direktors. Pēc dažām dienām mani ņems priekšā biedru tiesa...

Dārgie kolēģi — vīri! Ja neieņācīsities iedzīt sienā naglu, arī jūs var pieņēklēt līdzīgas nepatīkšanas!

V. LANDO

E. RUSMANIS

G. VINDEDZIS

STARP CITU

No divām nelaimīgām ģimenēm var izveidot vismaz vienu laimīgu.

Visu mūžu gaidīja savu nākotni, bet tā jau bija pagājusi.

Apsīdies, mirkli, — algas diena...

Preces var ledalīt: parastās, deficīta un nocenotās.

Lasītāji spēja izturēt tikai vienu dzejnleka sacerējumu izdevumu.

M. CIBULEVSKIS

KASE

BRINKIS 77

J. BRINKIS

Mēs bieži brīnāmies: valsts un kolhozi iegulda aizvien lielākus līdzekļus lopkopības, it īpaši, piena lopkopības, industrializēšanā, tomēr izslaukumi aug samērā lēni un nozares rentabilitāte joprojām ir zema. Kāds gan izskaidrojums tam varētu būt?

Lai rastu atbildi uz šo jautājumu, apbraukāju vairākus republikas rajonus un iepazinājos ar jauno lielfermu darbu. Tieši tāni taču visspilgtāk izpaužas lopkopības attīstības raksturīgās tendences, citiem vārdiem — šīs nozares rītdiena.

Lūk, piemēram, Saldus rajona kolhoza «Pampāji» Laimīgu lielferma. Gan kūti, gan mazo teļu un dzemdību zālē visur manāmas mitruma pēdas. Nedarbojas ne mēslu transportieris, ne spēkbarības padeve, ne sakņu mazgātājs. Miltu bunkuru un sakņu pagrabu nav iespējams lietot, jo transportieri aplūduši ar ūdeni. No visiem mehānismiem darbojas vienīgi slaukšanas un dzirdināšanas iekārtas. Par darba ražīgumu un izslaukuma kāpinājumu šādos apstākļos grūti runāt. Par kapitālieguldījumu efektivitāti nevar pat sapņot...

Kas tad vainīgs? Ne Latvijas Kolhozu projektēšanas institūts, kas šo kompleksu projektēja, ne rajona SCO, kas to uzcēla, sevi par vainīgiem neatzīst. Vēl launāk — par minēto trūkumu novēršanu gan projektētāji, gan celtnieki prasa papildu samaksu. Un tas, protams, atkal sit pa kabatu saimniecībai, kura jau tā ir cietusi prāvus zaudējumus.

Bet vainīgi būtībā ir tikai projektētāji, kā celtnieki. Jo nesen autoritātīva komisija atzina, ka lielferma celta uz agrāk drenēta lauka, pie tam drenu sistēma būvdarbu gaitā ir sapostīta un tāpēc ūdeni nenoplūst.

Nekādi brīnumi tādā nav notikuši. Drenu tikla bojājums varēja paredzēt. Vajadzēja tikai mazliet padomāt...

Arī Stučkas rajona Daudzevas kolhozā, ceļot Čunču lielfermu un, jo sevišķi, pielāgojot to ekspluatācijai, nācās novērst ne vienu vien projektā iecerināto aplaību. Fērmas vārti bija ie-

cerēti tik šauri, ka pa tiem nevarētu iebraukt traktors. Barības siles, ja tās izgatavotu pēc projektā dotajiem izmēriem, būtu pārāk lēzenas. Lai atvērtu un iztīrītu teļu sprostus, būtu nepieciešams vismaz sporta meistars svarcelsānā, jo izceļamo vārtu konstrukcija bija ļoti neparocīga. Izslaukt gadā plānotos 4000 kg piena no katras govis vispār nebūtu iespējams, jo cisternas nelielā tilpuma dēļ praktiski nespēja uzņemt vairāk par 10—11 litriem piena no vienas goviņas dienā! Un tā tālāk un tālāk...

Kā redzams, nelaimju cēlonis visos gadījumos ir viens: projektētāju un celtnieku bezatbildīgā attieksme pret savu darbu. Un, lai šādas bezatbildības nebūtu, vajag tikai iepriekš mazliet pakustināt smadzenes, mazliet papētīt apstākļus, mazliet padomāt.

Kuldīgas rajona kolhozā «Venta» uzcelts moderns komplekss vairāk nekā 500 govīm. To būvēja rajona SCO, un būvdarbi ieilga apmēram piecus gadus. Šajā laikā projekta sākotnējā variantā daudz kas mainīts un novērsti ne viens vien celtnieku brāķis. Un, tiešām, āreji viss it kā prierē acis. Diemžēl iespaids no iekšienes gluži tik rožains nav. Vēl šobaltdien lopkopjiem te ir pārāk daudz roku darba un nesamērīgi liela slodze. Kāpēc? Pirmkārt — mehāniskā miltu padeve izbarošanai «skujinā» nedarbojas, un šo operāciju fērmas darbinieki veic ar rokām. Otrkārt, praktiski nav iespējams izmantot kombiboksus, jo, šķūrējot mēslus ar traktoru, kombiboksu aizvirtņi parasti tiek bojāti vai pavisam salauzti — eju platums acimredzot nav pareizi ieprojektēts. Treškārt, dabūt govis uz slaukšanas zāli un atpakaļ ir vesela problēma, jo pa ceļam tām jāpārvar kāpnes. Bez kāpnēm iztikt nevarēja, jo projektētāji nebija nēmuši vērā gruntsūdens līmeni, bet tas savukārt spiedis celtniekus radīt šīs, maigi izsakoties, ne visai tikamās barjeras govīm. Ceturtkārt, nedarbojas tā sauktie «gaiss spilveni», kas ieprojektēti tik tuvu pie vārtiem, ka pat meistariģs braucējs šādā tad neizbēgami tos aizķer. Piektkārt, logu rāmjiem nav enģu un tāpēc ik reizi, kad rūtijs ir jāmazgā, lopkopjiem jāveic ļoti liels, turklāt pilnīgi lieks, papildu darbs.

Arī šeit varētu pielikt punktu, piebilstot: «... un tā tālāk un tālāk...» Taču kāds apstāklis neļauj to darīt. Un, tik tiešām, tas ir fantastisks, gluži neticams apstāklis!

...Komplekss «Bērzi», par kuru ir runa, uzcelts netālu no Ventas krasta vai, pareizāk, — starp šo krastu un

Vissavienības nozīmes au magistrali. Bet lielumi daļa pļavu, kurās paredz ganīt kompleksa iemītniec atrodas magistralē otrā pusē! Tātad lopi ik dienas ī tu vairākas reizes jādz pār ceļu, bet ceļu eksplī tācijas viri to neatļauj, pretējā gadījumā magistri ik dienas uz vairākām stundām būtu nosprostota.

Ko nu darīt? Būvēt pašosejai gaisa tiltu vai ze tās — tuneli? Un cik tāc greznība maksās?

...Talsos autoram laimēja sastapt sevišķi kompeten

cilvēku — Kapitālās celtniecības daļas priekšnieka vietnieku b. Brantu. Un, lūk, sarunājoties ar viņu, noskaidrojās, ka nupat minētais fakts nebūt nav unikāls. Izrādās, Talsu rajona kolhozā «Draudzība» Upkalnu lielferma, kurā mitinās vairāk nekā 400 govis, atrodas Vissavienības nozīmes ceļa vienā, turpretim ganību lielākā daļa — otrā pusē!

Arī citas ar lielfermām saistītās problēmas esot tādas kā pārējos republikas rajonos. Tajos kompleksos, piemēram, kur ieprojektēti skrāpju transportieri, tie parasti izvietoti tā, ka pa malējām ejām ar traktoru ievest pakaisus nevar.

Taču pats būtiskākais no visa, ko b. Brants man pavēstīja, izklausījās tik fantastiski, ka salīdzinājumā ar to govīm domātu pazemes tuneli vai gaisa tiltu celtniecība šķita gluži normāla parādība. Proti, Kapitālās celtniecības daļas priekšnieka vietnieks apgalvoja, ka republikas institūti, kas projektē lielfermas, praksē pārliecinājušies par šo projektu nepilnībām, tajos neko daudz neļabo, un tāpēc katrā nākamā saimniecībā saņem projektu gandrīz vai ar tiem pašiem trūkumiem, kādi atklājušies un par dārgu cenu vairāk vai mazāk novērsti iepriekšējo pasūtītāju jaunuzceltajos kompleksos!

Padzirdējušam tādas lietas, jāsaka atklāti: joki vairs nenāk prātā. Atliek vienīgi brēkt pilnā balsi: «Laiks padomāt, biedri! Laiks padomāt, padomāt!...»

A. LOKS

— ŠODIEN NAV SVĒTDIENA, BET TĒTIS TAISĀS IET
MEDĪBĀSI

— TĒTIM IR BIĻETENS, DELS...

H. RAHMATULAJEVS

«JA KAMIELIM VAJADZĪGS ĒRKŠKIS, VIŅŠ TO DABŪS...»

A. HOLIKOVS

— ŠO TRAIPU TAČU NEBIJA, KAD ATDEVU TĪRĪTI!

— KĀPĒC BEZ TRAIPIEM NESĀT, MUMS JAUCĀT GALVU!

S. SUBRONOVS

— CIK LABI, KA VISMĀZ GRIPA UZ LAIKU AI
BĀZA VIŅAM MUTI!...

L. SARIFZONOV

— MĀJU UZCĒLU BEZ TAVAS PALĪDZĪBAS, ZELTA ZIVTIŅ.
TU MAN TIKAI PAGĀDĀ DOKUMENTUSI

A. KAMBAROVS

— KĀPĒC KAIMIŅIEM KOKS SĀKA ZIEDĒT ĀTRĀK
MANĒJOJI SUDZĒŠOSI

A. GULOM

KAISLĪBU VIĻŅOS

Zinātāji apgalvo, ka makšķerēšana esot kaislība. Un ne tikai makšķerēšana, bet jebkura zveja. Turklāt viņi piebilst, ka šī kaislība neesot vis kaut kāda, bet gan laba, jauka, veselīga un visnotaļ veicināma. Abstrakti spriežot, arī pēdējam apgalvojumam varētu piekrist. Bet tikai zināmā mērā. Jo kaislības, lai cik labas, jaukas un veselīgas tās būtu, mudina cilvēkus grēkot...

Tiesa, grēki mēdz būt visai atšķirīgi. Viens, teiksim, grēko pret patiesību, stāstīdams par savām makšķernieka gaitām, otrs apgrēkojas pret makšķerēšanas noteikumiem, ielaizdams ūdenī virsnormas āķi, trešis iemet upē vai ezerā puspudu smagu spridzekli un uzskata, ka nav grēkojis itin nemaz.

Kuldīgas rajona Vilgaies padomju saimniecības elektriķis V. Miezijs, domājams, uzskata sevi par bezgrēcīgu. Un, patiešām, sīku grēcīgu viņam, iespējams, nav. Nu kaut vai tāpēc, ka ar sīkumiem krāmēties nav bijis vajadzības. Sovhozā pateicoties direktoram O. Komarovskim zvejas kaislība tiek visnotaļ veicināta. Sagribas, pieņemsim, pašu ļaudim vai ciemiņiem nobaudīt garšīgu zivju zupu, — lūdz, — ņemiet sovhozā un lietojiet veseli elektrozvejas iekārtu. Ka tādas iekārtas glabāšana un lietošana neatbilst likuma prasībām un ne vienmēr var nākt arī veselībai par labu, tas kaislības skurbumā allaž kaut kā piemirstas...

Taču arī tie ir tikai sīkumi. Un direktoram par godu jāsaaka: jau labu laiciņu šī iekārta stāv dīkā. Stāv acimredzot tāpēc, ka lielas kaislības iedvesmo uz pavisam cita mēroga darbiem.

Nesen, piemēram, sovhoza elektriķis Miezijs ar direktora Komarovska svētību sadomāja pārsteigt pasauli, izmantojot zvejai Kurātu ezerā ganību laistāmo iekārtu. Ideja bija patiesi atoma laikmeta līmenī. Un, ja to neizdevās īstenot līdz galam, tad diemžēl ne jau tāpēc, ka ieceres piepildīšanu būtu kavējuši skatītāji, kuru vidū bija arī daži vadoši darbinieki (rajona Remonta un celtniecības pārvaldes priekšnieks K. Lādens un Iekšlietu daļas priekšnieks E. Freimanis), bet vienīgi tāpēc, ka nelielais ezers, kura ūdens ar šo agregātu atsūknēja, izrādījās stipri dūpains un iekārta sāka stigt.

Starp citu, gan Miezijs, gan Komarovskis joprojām ir pārliecināti, ka viņu vērienīgajā pasākumā nav itin nekā grēcīga. Par zivīm viņi pat neesot domājuši. Pēc vienas versijas ezers izsūknēts, lai atrastu tanī nogrimušās mantas, pēc citas — lai iztīrītu ezera dibenu un pārvērstu ūdenskrātuvi par kārtīgu bāzi makšķerniekiem... Patvarīga, nelielkumīga ricība? Ezeram nodarītie postījumi? Ja cilvēki šūpojas kaislību viļņos, tādi nieki viņiem bijuši nebijuši!

A. LICIS
X. VEKSIS

Mīļo «Dadzīt»!

Skrundā visai āsa kļuvusi paņiņu problēma. Tās nevar dabūt. Pērn vēl braucām uz 15 km attālo Valtaiņu veikalu, bet šogad paņiņu arī tur vairs nav. Kurp doties?

Vai nevajadzētu organizēt no Skrundas lidmašīnu reisu uz vleiām, kur pārdod paņiņas!

K. GRINTĀLS,
Skrundā

God. «Dadzīt»!

Apaju gažu remontēja un neizremontēja manu veļas mazgājamo mašīnu.

Beidzot 1977. gada 14. jūlijā no Sadzīves pakalpojumu ministrijas saņēmu «Iepriecināšu» atbildi. Profi, Madonas darbnīcā manu mašīnu izremontēs 1977. gada 4. aprīlī.

Vai Tu nevarētu man šo atbildi izskaidrot?

A. ZAGORSKA,
Madonā

— 111

— PIENĒMSIM, KA ESMU SLIMS!

I. MELGAILIS

— KAMĒR VIŅŠ NEKO NESASNIEGS, ES AR VIŅU NEDRAUDZĒŠOS.

I. MELGAILIS

PRIEKŠLIKUMS

Sapulces vadītājs uzrunā klātesošos:

— Biedri, lūdz, izteiktie! Lai katrs pasaka to, ko domā. Klātesošie klusi saucukstējā Pirkstgals, sēdēdams pašā priekšā, apliecināja:

— Pareizi!

— Lūdz, biedri! Kurš runās? — sapulces vadītājs turpināja. — Biedrs Līdaka?

— Nē! — Līdaka piecēlās.

— Es neesmu... hm... runātais.

— Biedrs Dekisons?

— Ko jūs! — Dekisons izbijās. — Man paaugstināts asins spiediens. To visi zina.

— Drošāk, biedri, drošāk! — sapulces vadītājs skubināja. — Es redzu... biedram Lādem ir ko teikt.

Lāde apdomājās, tad vainīgā balsī pavēstīja:

— Vēl nekas tāds nav...

— Nu, lūdz, biedri Pusbuča! Jums arvien ir interesantas domas.

Pusbuča sāka klepot un slaucīt acis.

— Nē, nē... Papriekš jāpasklausās. Es tā uzreiz nevaru...

Sapulces vadītājs pagriezās pret Pirkstgalu:

— Nu tad runā tu!

Pirkstgalam izkrita no rokām zīmulis. Viņš apdomīgi piecēlās, raudzīdamies vienā punktā.

— Biedri, — Pirkstgals iesāka.

Biedri, šodien vajadzētu izteikties visiem, pateikt savas domas šai svarīgajā jautājumā. Man ir priekšlikums — katram runātājam dot divdesmit minūtes, vairāk gan nekādā ziņā...

Pirkstgals apsēdās un atviegloti nopūtās.

E. TAURINŠ

Cienītā redakcija!

Vasarās dzīvodama Apšucēmā, esmu pārliecinājusies, cik nožēlojamā stāvoklī atrodas klubs, kas apšucēmiem kalpo arī par kinoteātri. Ir tikai apmēram desmit salauzīti, nenosakāmas krāsas krēslu, astoņi no neēvēlētām dēļiem sanagloti soli, nav plekšņīgu aizkaru, kā arī ventilācijas. Lieļākais skatītāju vairums spiesti stāvēt kājās. Atbildīgs par klubu agrāk bija artēls, bet, kopš Apšucēma artēli pievienoja «Padomju zvejniekam» Engurē, nevienam par klubu neliekas ne zinīs.

Vai «Dadzis» nevarētu klubam atrast īstus saimniekus?

I. GULBE

U. MEZAVILKS

Šedevrs

Mans draugs Juris vienā mirkli kļuva slavens. Par viņa gleznu «Venēcijas ritmi» dzirdēju tikai cildinošas atsauksmes. Devos ciemos. Mākslinieks sēdēja krēslā un lūkojās uz savu darbu: priekšplānā bija mazs koka namiņš, to no visām pusēm ieskāva ūdens, šur tur vidēja tiltiņi un laipas, cilvēki gumijas zābakos. Savus bezlapu zarus pret debesīm slēja kāds desmits augļu koku. Aiz mājiņas atradās daudzstāvu jaunceltne.

— Vienreizēji! — es iesaucos. — Tas tik ir šedevrs! Kur tu rāvi tādu sižetu?

Juris aizveda mani uz Tūristu ielu Ķemeros, kur Jūrmalas celtniecības tresta 68. pārvalde būvē sanatoriju. Rezētais mani sajūsmināja. Ticiet man, ūdens klajums ap 14. māju, kas jauki radies, minētās celtniecības pārvaldes celtniekiem aizberot notekgrāvi, spēj iedvesmot vēl dzižāku darbu radišanai nekā Jura «Venēcijas ritmi».

S. ZELTĪTE

A. BUHVALDS
(«International Herald Tribune»)

KATRS PATS SEV TUVĀKAIS

Lielais boss, aicinādam taupīt enerģiju, uzsvēra: ja ASV turpinās izmantot naftas resursus tikpat neapdomīgi kā pašlaik, nākamajām paaudzēm nepaliks ne piliens «melnā zelta». Šādi argumenti daudziem amerikāņiem šķiet ļoti loģiski, bet tos kategoriski noraida mans paziņa naftas rūpnieks Klemstouns.

— Lai mūsu bērni paši meklē sev naftu! — viņš paziņoja pēc lielā boša runas par enerģētikas problēmām.

— Kā tu vari tā runāt? — es sašutis iesaucos.

— Bet šo naftu taču atradām mēs, vai ne? Mūsu vadībā tika izdarīti urbumi, savaldītas naftas strūkļas. Kāpēc lai mūsu bērniem nafta būtu jāpasniedz vāzītē?

— Mums taču ir jā rūpējas par nākamajām paaudzēm, kurām mūsu izšķērdības dēļ klāsies grūti.

— Kāpēc? — Klemstouns jautāja. — Tāpēc, — es ne visai pārliecinoši atbildēju.

— Tu domā, ka mūsu bērni pienācīgi novērtēs tos upurus, kas mums būs jāuzņem, lai viņiem atstātu kaut mazliet naftas un gāzes?

— Vai tad tu un tavi kolēģi naftas rūpnieki spēsiet, kamēr dzīvojat, izlietot visas naftas rezerves?

— Protams. Kāpēc lai mēs tagad savos dzīvokļos saltu? Vai tāpēc lai bērniņi pēc divdesmit gadiem varētu braukāt automašīnās?

— Tavā loģikā kaut kas nav pareizs, — es iebildu.

— Man ir pilnīga un absolūta taisnība. Katrai paaudzei jā rūpējas tikai par sevi. Mēs urbām šahtas Teksasā un Oklahomā. Mūs mocīja karstums Meksikas līcī un drebināja aukstums Alaskā. Mēs skūpstījām rokas naftas šeihiem Arābi Austrumos, bet tagad boss grib, lai mēs nesam upurus. Tu vari bērniem atstāt savus naftas resursus, es personiski to nekad nedarīšu!

— Es saprotu: tu negribi nevienam neko novēlēt un dalīties savā bagātībā, tāpēc esi pret taupīšanu. Diemžēl visas tev piederošās at radnes tu tik un tā sev līdzī kapi nevarēsi papemt.

— Es arī netaisos to darīt! — Klemstouns ērcīgi iesaucās. — Kā aiziešu no dzīves, ASV vairs nebū palicis ne kvartas naftas.

— Un ko par tevi domās bērni?

— Viņi būs man pateicīgi. Pateicīgi par to, ka es ticu viņu spējam pašiem sevi apgādāt ar kuri nāmo. Lai ņem rokās lāpstas un ierakt ogles!

Briges [Beigljā] pensionāre, 72 gadus vecā Liliāna Moro, pieprasīja, lai pasta nodeja samazinātu viņai nabadzības dēļ abonementa maksu par televīzijas programmas skatīšanos. Viņas lūgumu noraidīja ar motivāciju, ka tikai aklajiem ir tiesības prasīt abonementa maksas samazināšanu.

Milānā kādas avīzes redakcija saņēma lasītāja vēstuli ar šādu jautājumu: «Vai tiesa, ka 2000. gadā visi pasaules benzīna krājumi būs izbeigušies?»

Redakcija atbildēja šādi: «Ja tas arī atbilstu patiesībai, nebūtu liela nelāme. Līdz 2000. gadam automobiļu skaits lielās tā plaugs, ka Jūs ar savu mašīnu netiksiet ne no vietas.»

Eslingenas [VFR] periodiskajā izdevumā «Stadtanzeiger» varēja nesen izlasīt šādu sludinājumu: «Firmas šefs piedāvā jaunai bezdarbniecei sekretāres vietu. Ir izredzes tāsīt karjeru. Noteikumi: meitenei jābūt laipnai, skaistai, neprecētai. Kopā ar piedāvājumu jāatsūta fotogrāfija...»

Viena no Bornmutas [Anglijā] ēdnīcām reklamē sevi šādiem vārdiem: «Ātra pašapkalpošanās».

Savā dzimšanas dienā Omanas sultāns vēlējās noskatīties cirku. Lai cirka izrāde varētu notikt, no Londonas ar trim militārā transporta lidmašīnām atveda 40 māksliniekus, 17 zirgus, 5 lauvas, 4 zilonus un telti.

Stretfordā [Anglijā] izmēģināts jauns autosporta veids. Komandām ir jāiznes savi braucamie rīklī 50 metru attālumā, tad jāsakāpj iekšā un viens aplis jānobrauc apkārt stadionam.

Kad apsūdzētais Donalds Džeksons kādā tiesas procesā Čikāgā sāka šļēties, tiesnesis Džeims Beiljs novilkā savu talaru un ar precīzu sitienu noguldīja viņu nokautā.

Spānijas iestādes ir aizlegušas ārzemju striptīza dejojām uzstāties šajā Pireneju pussalas valstī. Daži Rietumu izprieču uzņēmumi to uztvēra kā pārkāpumu cilvēka tiesību jomā. Spānijas iestādes atbildēja uz šo kritiku, arī atsaucoties uz cilvēka tiesībām: sakarā ar bezdarba plaugumu nav vēlams, lai ārzemnieces gūtu panākumus, ko ne mazāk sekmīgi varētu gūt spānietes.

Kāda angļu pārtikas firma ir nolēmusi piena pulvera pārpallikumu, kas uzkrāties Eiropas Ekonomiskās asociācijas zemēs, piejaukt sunu barībai. Kā ziņo Anglijas laikraksts «Times», šādā veidā būs iespējams uzturēt piena iepirkšanas cenas stabilā līmenī. Sākotnējā doma pārdot piena pulveri pensionāriem par pazeminātām cenām tika atmesa, jo asociācijas vadītājiem uzauza atziņa: pensionāri vajadzības gadījumā ierobežo savus izdevumus pārtikas līdzekļu iegādei, bet sunu īpašnieki neželē saviem mīlulim neko.

ASV miljardieris Ruters Vorings, kam biznesa pasaulē ilgu laiku bija lieliski veicies, pēc vairākām neveiksmēm pēkšņi kļuva dīvīlīgs. Kā ziņo amerikāņu periodiskais izdevums

«Ohio News», Vorings nopircis kādu baznīcu, ko draudze bija pametusi, līcis izvākt solus un tajā novietot vienu vienīgu krēslu. Katru rītu pulksten astoņos viņš tur ierodas un uzsāk savu lūgšanu šādiem vārdiem: «Halo, dieviņ, te runā Vorings.»

Kādas Ņujorkas radiostācijas diktors pēc laika prognožu biroja ziņojuma nolasīšanas aiz pārskatīšanās nolasīja tekstu, kas bija domāts TV lugas levanam. Klausītājus sajūsmināja viņa vārdi: «Vairbūtējai līdzībai ar faktiem ir gadījuma raksturs.»

Kāda Šveices laikraksta sporta reportāžā nesen varēja izlasīt šādas rindas: «Vakar šieviešu futbola spēlē pusi komandas vajadzēja nomainīt grūtniecības dēļ.»

Pa «Dadža» materiālu pēdām

Š. g. 9. numurā «Dadzis» nepatika dažu Rīgas veikalu pārmērīgi ilgā remontēšana.

Rīgas pilsētas Izpildkomitejas Vietējo tirdzniecības uzņēmumu pārvaldes priekšnieka vleitnieks b. Nātre paskaidro, ka veikalu kapitālremonta termiņus neievēro galvenokārt Rīgas pilsētas Izpildkomitejas Remonta un celtniecības trests. Piemēram, 37. veikals Leņina ielā 88 tīkot remontēts 10 mēnešus, bet veikals P. Stučkas ielā 59/61 kopš 1976. gada novembra.

«Dadzis» var piebilst, ka radiopiederumu veikalu «Orbīta» remontē vēl daudz ilgāk. Būtu arī interesanti uzzināt, ko par šiem faktiem domā Rīgas pilsētas Izpildkomiteja.

10. numurā «Dadzis» kritizēja padomju saimniecību «Vecumnieki», kur teji un sivēni izdzēruši pārāk daudz piena.

Bauskas rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Kirtovska atbild, ka piena pārtēriņš radies sakarā ar vājpiena trūkumu ziemas periodā. Padomju saimniecībai «Vecumnieki» uzdots samazināt piena iekšējo patēriņu no 17% uz 8%.

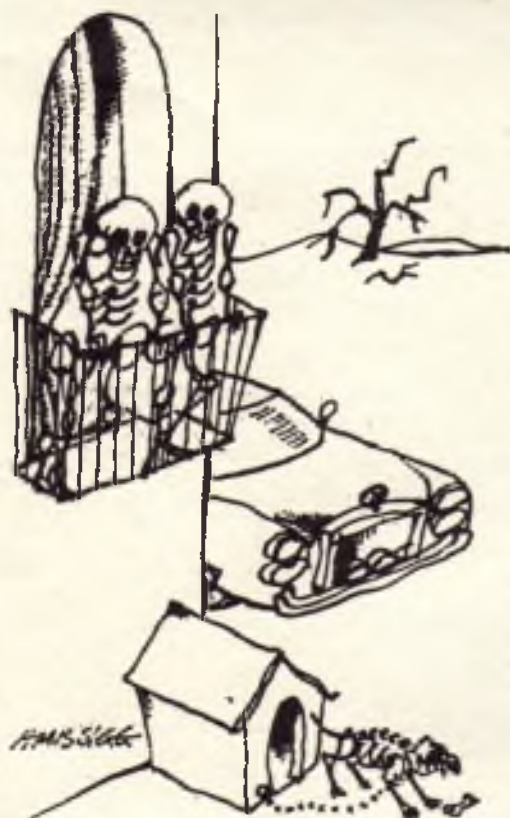
12. numurā «Dadzis» bēdājās par neremontēto Dundagas pili.

Talsu rajona Izpildkomitejas priekšsēdētājs b. Āboliņš dara zināmu, ka Dundagas pils kapitālais remonts neesot ticis iekļauts Remonta un celtniecības pārvaldes plānos «darba apjoma trūkuma dēļ».

Šo atbildi «Dadzis» īsti nesaprot. Vai tad būtu jāgaida, kamēr vēsturiskā ēka sāks grūt? Tad darba apjoms Remonta un celtniecības pārvaldei, jedomā, būs pietiekošs, bet diez vai tas ir pareizākais kritērijs, kā izvēlēties remontējamos objektus.

12. numurā «Dadzis» labpatika pabakstīt trūkumus cūku nobarošanā Jēkabpils pansionāta palīgsaimniecībā.

Minētā rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka vleitnieks b. Egliņis raksta, ka pašlaik pansionāta palīgsaimniecībā barotajām cūkām esot spēka kondīcija.

— KARS KĻŪST AIZVIEH HUMĀNĀKS. KOPŠ IZGUDROTA NEITRONU BUMBA, TIEK CIEHĒS PRIVĀTAIS IPĀŠUMS...

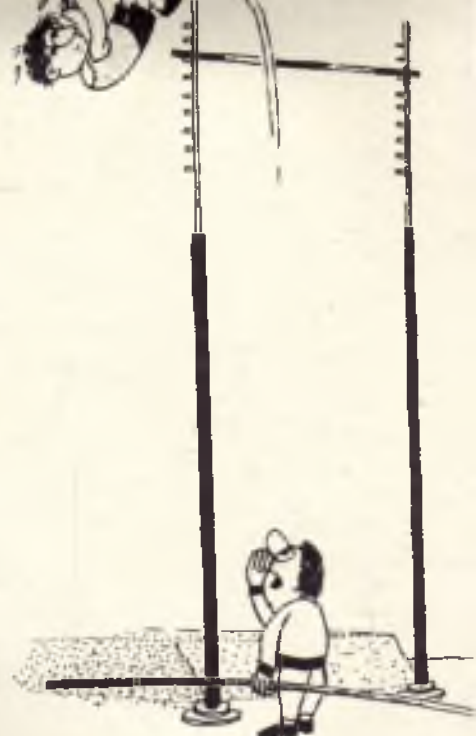
«Nebelspatter», Roršaha

— Tikai, lūdzu, nesmejies par viņa paštaisīto stūra dīvānu!
«Eulenspiegel», Berlīne

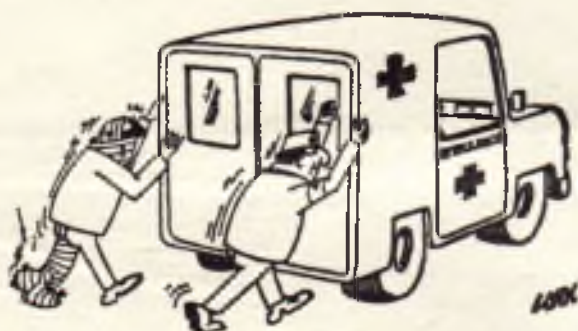
— Baidos, jums būs jāpāriet uz diētu.
«Daily Mirror», Londona

— Prīmā! Un tagad to pašu ar kārti!
«Eulenspiegel», Berlīne

— Olē!
«Urzica», Bukareste

«Santé du Monde», Ženēva

— Visvairāk mani nomāc izolācija.
«Pourquoi Pas?», Brisele

— Un tu vari saderināties ar cilvēku, ar kuru tikai vienreiz esi bijis uz kino!
— Jā! Bet tas bija pagarinātais seans!
«Razon», Buenos Aires

«Urzica», Bukareste

— Jūsu vīram nepieciešams miers.
— Cik bieži, doktor!

«Dikobraz», Prāga

